

FERMÍN BOUZA-BREY**Texto 23***Nao senlleira*

GÁNDARA

N-aquel biduido dos bidos louzanos
o páxaro Sol non pía seus raios,
e morre de amor.

N-aquel biduido dos lanzales bidos
o páxaro Sol non criba seus píos
e morre de amor.

Non criba seus ritmos, non pouxa seus
raios e albean de frío os albres delgados
e morren de amor.

¡Non ceiba seus raios, non tece seus fíos
e albres e mámoas albean de frío
ca poldra que morde no mato cativo.

Texto 24*Nao senlleira*

QUEN DERA SER NAO SENLLEIRA

¡Quén dera ser nao senlleira
n-aquel mar non presentido
das ja mergulladas terras!

Sen ceo, sen astros, sen vento,
sempre ã toa pol-as ondas
deitado no esquecemento,

nin andar nin desandar,
nin ter outro coído acedo
que leixarse ir polo mar ...

¡Quén dera ser nao senlleira!

Sen fíto —estrela nin porto—
¡ser eu a propia ribeira!

¡Quén dera ...!

LUÍS AMADO CARBALLO**Texto 25***Proel*

SOL-POR

Acorado e roibo
durmíase o día,
coa testa deitada
no colo da ría

As campás beatas
no ceo bulían
rezando rosarios
á Virxe María.

Bogando nas nubens
cara ó ceo ían
envoltas nos ouros
do sol que morría.

Polo mar, as velas
eran folerpiñas,
que da lúa aberta
nas ógoas caíran.

Da veira do río
chegaban cantigas,
choutando nas leiras
molladas de risas.

Preto do hourizonte
estrelas obrizas
frotaban os ollos
tirando a perguiza.

E bicando os lonxes
as foulas ispidas
o alén nevaban
de limpas sorrisas.

Un outo aturuxo
voando fuxía.
E os bosques lonxanos
noite revertían.

LUÍS PIMENTEL**Texto 26***Triscos*

ECO

Crara voz de espello,
sen sangue nen roupa
cos teus seos frios, coma o mirto,
mitade luz, mitade soma.
Nos teus cadrís duros
a lus fría
de un marfil vivo traes.
Do fondal do misterio do bosque
saís espida,
cas maos valeiras,
sen alento nen ar.
Circía como un lago morto.
Crara voz entre follas.

Texto 27*Sombra do aire na herba*

INVERNO NA MIÑA VILA

Fino ceo de telaraña
cinza de pérola.
Un galo canta,
flama sobre a neve.

As murallas durmen,
redondas e brandas.
Roto o resorte do pobo,
as voces caen en cabezales
de nardos.

Horas sin ferro.
Reló de fariña:
neve.

Salirá a lúa,
como unha raxa de melón
fría e dulce.

Texto 28*Nouturno*

O corazón ben o sabía,
e na frente da noite
a música rompía frores de marfil
pra o piano pulido de silencio.
Eu pensábache regalar a iauga da noite
pra vestir os teus ombros acáiados.
¿! as voceciñas das frores da amendoeira?
¡Canto medo sobre o tronco negro
e canto espía a unha i outra beira do río
contando as estrelas que se queren afogar!
Non sabes que o muíño devolverache máis
puro o vidro.

[...]

EDUARDO BLANCO AMOR**Texto 29***Romances galegos*

RAID

Baixo a leira da noite sementada
estrelas a florir.
Estrondo inevitábel da lúa. Coitelada
de luz pra me ferir.

Abren ruta as esquinas, esas proas
fastiadas da cibdá.
Cargamento de pérolas i adoas
pra o porto da mañá.

Na encrucillada espallan meus intentos
catro brazos en cruz.
E arrédanse de min os pensamentos:
catro vieiros de luz.

Berros xordos, metáforas valeiras
sobre min a chóver.
E a carón das estrelas tecedeiras
sinto o ser e o non ser.

Van polo mouro espello dos tellados
rolando horas sin fin.
E neste raid aos soles apartados
fuxo soio, sin min.